

CARTA DOMINICAL

2 DE DESEMBRE DE 2018

ECO DE LA PALABRA

Fantasmes de la immobilitat

La paralització, l'immobilisme, és una de les malalties més greus que poden patir els cristians i la mateixa Església. Ja ens ho recordaven els grans mestres místics: no avançar en la vida espiritual és morir, perquè això significa deixar d'estimar i l'amor és força viva, que fa caminar, progressar i viure.

Un aclariment. L'immobilisme a què ens referim no és exactament l'absència d'activitat. Hi ha moltes vides personals i eclesials que no s'estan de tenir iniciatives i actuar, però realment no creixen en l'Esperit; realitzen activitats externes, potser molt aparents, dignes d'una bona gestió, però el cor no ha avançat gens en l'amor evangèlic. Podem dir que aleshores potser "el cor s'ha inflat", però no és més viu, sinó que ha esdevingut escleròtic.

Estem envoltats de fantasmes que ens enganyen, provocant esclerosi de la vida cristiana.

El primer és precisament l'*activisme*. És un fantasma sempre present, encara que avui no és tan actiu, ens assetjava fa alguns anys. "Fer coses" sempre ens ha semblat sinònim de vida compromesa i d'Església viva. Avui, amb l'experiència dels resultats, sabem que això no és tan simple.

Un altre fantasma de l'immobilisme és el *cansament*. Precisament es dona en aquells que "tant han treballat" en l'àmbit del compromís personal i eclesial. Ja van tenir el seu moment, avui només voldrien descansar, han perdut la il·lusió i la força de la novetat que fa anys significaven les seves iniciatives. Ja no acompanya aquell ambient d'optimisme i il·lusió de fer-ho tot nou.

Un altre fantasma és la *por*. És un fantasma que afecta tota la societat, però particularment els cristians com a tals. Els creients temem el risc de la fe, apostar davant un futur, que ens sembla incert, mancat de seguretat en l'èxit;

temem el fracàs, la pèrdua de prestigi social, fins i tot les crítiques...

Un altre fantasma és l'*aburgesament*. L'estil de vida burgès impedeix el veritable creixement, perquè l'únic moviment que permet és aquell que aconsegueix una vida més còmoda i plaent. És un fantasma criticat per molts, però que sedueix a molts dels qui el critiquen. Qui no té dret a millorar la seva "qualitat de vida"? Un cop aconseguit un nivell acceptable, que ningú no gosi canviar-m'ho.

Un altre fantasma és el sentiment d'*impotència*. És el fantasma que assetja els derrotats i acomplexats. Són víctimes de forces externes que apareixen com prepotents. Entre els cristians avui és molt freqüent: diem "som minoria", "hem perdut poder", "no hi ha qui lluiti contra el poder dels qui manen en la societat, els mitjans de comunicació, els influents culturals, els polítics, el mercat..."

Un altre fantasma, el més greu, és la *falsa confiança en Déu*: és aquell que diu "mantinguem-nos com estem, ja vindrà Déu i ho solucionarà tot". Va ser la malaltia d'alguns cristians de Tessalònica. Sant Pau hi veia una comunitat acomplexada, feble, paralitzada per la por i l'apatia. Necessitaven escoltar missatges estimulants. A més de l'acció de gràcies pels béns rebuts, els dirà: "Que el Senyor us ompli d'un amor mutu... us faci forts i irreprotxables per al dia en què Crist es manifestarà... Us exhortem que aneu progressant més i més, vivint en pau, ocupant-vos en els vostres assumptes i treballant..." (cf. 1Tes 3,14; 4,10ss.; 2Tes 3,11).

Més que moure'ns, hem de créixer en profunditat. Així és la vida de l'Esperit.